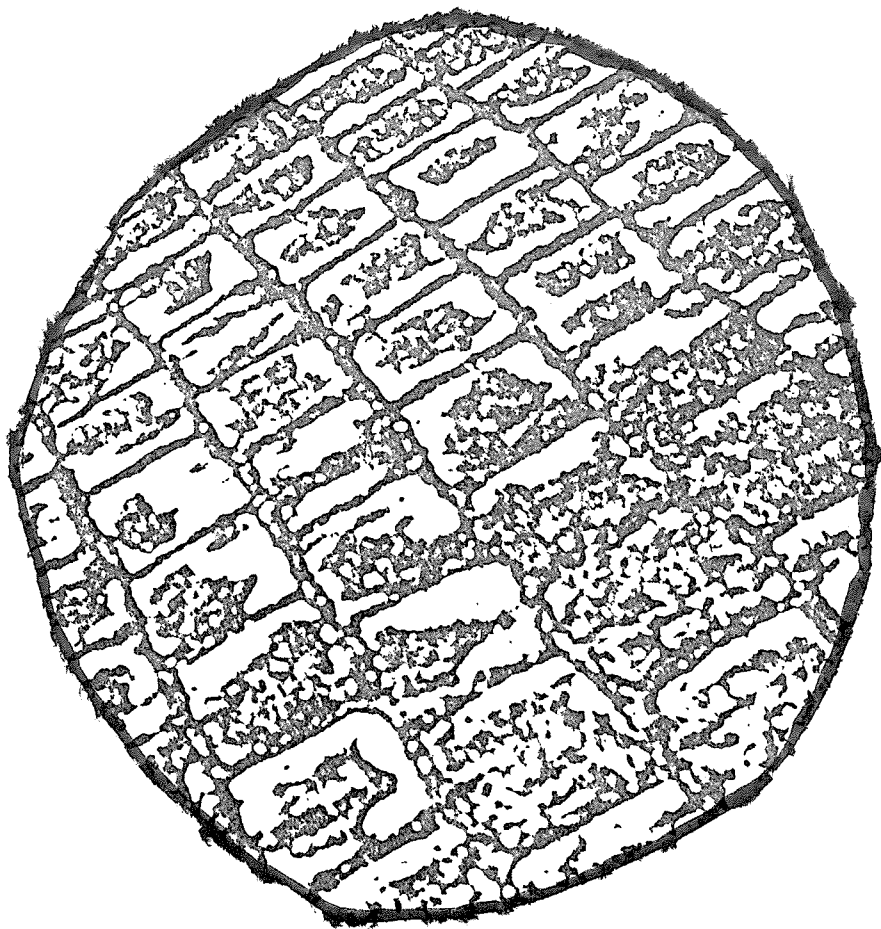

Mašťal

řada 2 / číslo 1 / 10 Kč

SÁM: Obnova. Ve třetím roce svého odmlčení Maštal* znovu mluvím! Paradoxní řešení... ale ať už mluvím sám: „Myslel jsem, že Maštal hodím pod stůl, ale docela mám chuť něco s ní ještě udělat. Chtěl bych pravidelné vydávání, víc stran, jinou úpravu, obrázky, lepší příspěvky. Rozhlížím se po spolupracovnících, ale zároveň zjišťuju, že dělat časopis sám má v sobě velkou svobodu, o kterou bych nerad přišel.“ - řekl jsem roku 1997** a sám jsem překvapen řešením, které mě spirálovitě vrací k původní intenci... ale to už vám řeknu sám: „Chtěl jsem samozřejmě, abych pro každé číslo mohl vybírat z hromady dobrých příspěvků, v reálu jsem ale samozřejmě měl potíže prostor zaplnit něčím, za co bych se aspoň nemusel stydět. Z většiny si za to můžu sám - první číslo totiž vytvořilo (i ve mě) dojem, že Maštal budu vyplňovat hlavně svýma věcmi.“ K tomu tedy návrat, tam tedy zpět.

Jak bych chtěl, aby se dalo o nové Maštali mluvit? ptám se teď nad soukromým počítačem v soukromém domě. Jako o literární montáži, která tak jako každá zajímavost letí odnikud nikam! odpovídám si, hudba hraje.

Jiří J. K. Nebeský

* Maštal 1, 1994-1996, č. 1-10

** Hranický týden 3, 1997, č. 3, 17. ledna, s. 4

HELLAX HLÁSÍ: Na předávání cen Grammy může jet limuzínou Lincolnem ten, kdo bude vylosován v soutěži s jednoduchou otázkou z oblasti české populární hudby. Tuto soutěž pořádá fa Paegas, která se věnuje službám mobilního telefonování (je to bezdrátové telefonování, něco jak když vysíláčka).

Zajímavé je, že vítěz je samozřejmě jen jeden (i když si jednoho dalšího k sobě může vzít), řeklo by se: co Paegas z toho má, že jeden pojede? Ale určitě má - ta reklama, která se tak děje, má efekt, jakoby Paegas povozil celou zemi Lincolnem. Též bych chtěl jet. (1. března 1999)

MĚJ SE, LÁSKO: O nás dvou si celé město trapně povídá.

POZOROVÁNÍ BROUČKŮ V NARCISECH: Broučci jsou poměrně v každém narcise. Jsou malí, černí a neškodliví. Jejich tělo má podobu šišky. Na tykadlech mají malé bobulky a na těle také krovky. Mají leskle černou barvu a jsou hladcí. Jejich nožky a tykadla jsou moc tenká, protože jejich samotné tělíčko měří jen dva milimetry. Do narcisu se nastěhují hned jak vykvete. V jednom květu jich bývá na tyčinkách více. Tak 8, 7, ale někdy také jen 3, 2, nebo 4.

Eva Ličmanová: Příroda na jaře / Hranice, 26.-27. 4. 1984

NA TOMTO HROZNÉM MÍSTĚ: [1] Na cestu jsme se vydali, když bylo 12:40. Minutová ručička se zasekla na třicet šest - a je chvilka pro šustivý amplion, křoupou sušenky, cvrčci - třicet osm. Opouštíme perón jako planinu Měsíce, moje mohutné bílé tenisky vstupují na koráb. Reniny střevíčky jdou chodbičkou.

Čtyřicet. Beztíž nás mačká a zmáčklá těla v tričkách tvaruje do nepohodlných sedadel, nehybná krajina se rozběhla. Mé vrzání sedadlem. A jedeme.

Cestou si čteme, pak za Hulínem otvírám okno a vzduch si omotávám kolem krku. Průvan trhne dopisem, který ale Rena udrží, smuchlává jí vlasy do uzlíků, kterým ona říká „skřítci“. Vidím to a trochu ji skřítky ještě pozlobím a zase hned okno zavřu. A ona mi nadává. Tak se unaveně škádlíme.

Po neuvěřitelně dlouhé chvíli z vlaku vystupujeme.

Z nádraží ke strýcovu domu, všude od nádraží a až za les je to nasáklé vůní, která bývá po dešti. První dojem je vynikající. Návrat na milované místo.

Rena to tady nezná, ale já osobně myslím, že je všechno na dobré cestě, aby si to tu oblíbila. Už si utrhla z živého plotu u nádražního plotu špičatý dvojlístek a zasunula ho do knoflíkové dírky. To uvítání by mohlo být hezké.

Bernardýní oblaka jsou nafialovělá, a taková je i petunie v nádražáckém okně - v klopě domu, která nám vytrubuje na cestu.

Strýc Pavel si nechal narůst nový knír. Můj strýček Pavel si nechal narůst nový knírek. A to pět let po tom, co si starý sežehl plamenem v malinkaté laboratoři, která je ve sklepě. Vítáme se radostně. Seznamuji je. Podávají si ruku. Odehrává se to na zápraží, a já zatím do chodby stavím dva tlusté batohy.

Nahoře máme pro sebe kouzelný pokojík s oknem do ulice. U stropu pokojíku je kolem žárovky slaměný cylindr, který dokáže házet hezké stíny a na zdi ručně kolorovaná mapa okolí, jedním okem tam koukám a vedle mě se Rena převléká do jiného trička. Což pozoruji. Ona dělá, že to nevidí, já ale vidím v malém zrcadle na protější zdi, že se směje. To já taky. Na mapě jsou samá známá místa, kterými ji chci provést, šňůrka řeky mizí v lese, a tím lesem končí mapa.

Když jsme sešli dolů, čekal strýc v kuchyni a chválí Reně tričko s abstraktními motivy, to je to samé tričko, které měla před půlrokem, když jsem jí poprvé recitoval svoje básnické verše. Strýc ukazuje na stůl, na žlutě pískovém stole jsou jako na pláži dlouhé ryby rohlíků s šupinami rudoučkých salámů a okurkovými flíčky. Sliny se mi mimoděk sběhly, ale polknutí je vrací zpátky, je pátek půst. K čemuž se v Kancionálu říká, že tradiční půst od masa bývá dnes k nahrazení jinými věcmi - od nějakých zábav, například televize.

Já si dám na sucho rohlík, čekám, co řekne Rena. Dá si salám - zachraňuje situaci, někdo musí sníst, co bylo „s láskou připraveno“. Strýček z toho rozradován, tahá láhev z kredence, nabízí nám slivovičku, která je z malinkaté sklepní laboratoře.

Rena kývá, že se napije. Já bych se nenapil nikdy alkoholu odporného. Strýc se směje.

-Hezká mapa... v pokoji, říkám.

-To víš, že jo..., směje se (dál) a Rena s ním. Taky já - tomu jak blbě se smějeme. A jeho fialové zástěře.

Tentýž den v podvečer, kdy už po dešti zase bylo slunce (ale už pomalu zapadalo) vyšli jsme s Renou do zámeckého parku. Po sypaných cestičkách, které se ploužily podél pravidelných keřů, jsme se dostávali až na konec parku, a tam se park mění ve volnou přírodu.

Na lavičce mi řekla, že se jí tady líbí a rajčatové slunce zajelo do rajčatových mraků na daleké střeše velikého skleníku jako nedaleké auto do garáže.

Krásný je park i zámek i dům i strýček, který rozhodně nevypadá na čtyřicet. Vypadá mladě a mladě se směje, říká dál Rena. Její vlasy na ramenou jsou černé jako zmoklý asfalt, po němž skákaly miniaturní žabky, když jsme šli z nádraží. Vnímám jak se všechno kolem rychle proměňuje, jak tmávne zákoutí se stromy a v rozdvoje suché větve se rozsvítil Měsíc. Rena se ke mně tulí a kryje se před komáry, kteří se nám nastřelují do kůže. Ve velkých vlhkých plochách se rodí hodně komárů. Denně vysají dohromady tolik, že by to zabilo jednoho celého člověka. My než dojdeme domů, jsme samá krvavá skvrna. Rozplácaná krev je naše, komáři, cizí?

Hráli jsme před půlnocí ještě karty, vyhrával buď strýček, nebo Rena, já ani jednou. Ani mě to moc nebavilo. Ve střeše podkroví jsem vikýřem viděl mraky, jak běží nad námi jako psi. Na nos mi dopadla dešťová kapka a přes rozostřené kartové srdce a listy jsem se rozběhl nějak pryč. Sedím v pokoji s těma dvěma a myslím na druhý příchod Ježíše; že bude mít nebe taky nějakou barvu. A oheň jako v peci.

Nebylo se mnou tu noc nic. Rena se ne moc zlobila, že mám pravdu já, a ona ne, když chce abysme se milovali. Na peřinách jsme měli pomerančový vzor, a jako seschlý pomeranč jsem byl.

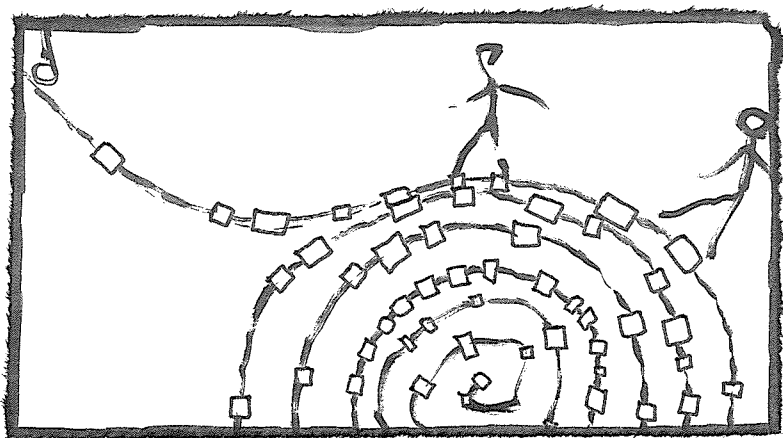
[2] Odpoledne jsme si odpočinuli a já s ní chtěl k Letohrádku, ale Reně už se nechtělo. Říká, že jí stačil dopolední Svatohubertův chrám, že pomůže raděj strýčkovi s večerí. Já říkám, že klidně, že půjdu sám na místo, které mám sám rád.

A tedy vyrazil jsem. Asi jsem neměl jít sám, velevedro mi vytáhlo z hlavy obrázek Letohrádku starý čtyři roky: já se tam procházím s dívčičkou, potkali

jsme se u jezírka v okrajích parku. Jaké by to bylo, chodit s ní tři roky jako s Renou? Sotva dvě hodiny a pak byla pryč. Barvenými černými vlasy byla předobrazem Reny, která má černé vlasy své. Ale teď po čtyřech letech se z Reny stal předobraz, z dívčičky odraz. Sleduji jak jsme se tady na rozloučenou políbli a raději z Letohrádku pryč. Do luk a polí. U minimůstku jsem málem zakopl o nový pomníček:

Na tomto hrozném místě
mír věčný byl vepsán
do Tvé tváře

A foto v porcelánu nebylo, odloupenutím zmizelo.

-My jsme byli na houbách, koukej! směje se Rena, na „my“ tak divný důraz dala - jako tupý úder paličkou do kapří hlavy. Hlavy hub trčí z koše. Vyjeveně koukám na tu úrodu.

-Smaženička bude i naložíme, říká strýček Pavel a určitě vypadá ještě mladší než včera.

Pomohl bych krájet, ale houby nemám rád. Strýc mě proto posílá pro nějaký sýr a zeli.

-Pojď se mnou, říkám Reně.

-Já musím krájet, otáčí se na strýce pro kývnutí - je to jako kdyby řekla: vid', Pavle. A ten souhlasí. Jdu sám - a už z nich trochu rozladěný.

V krámě říkají strýčkovi „inženýr“. A ptají se jestli bude „šaratic“. Domýšlím to na slivovici a směju se, jakože určitě, i když slíbit to zrovna nemůžu. Oni ten úsměv opakují. A zvonek nade dveřmi uzavírá.

Dívám se na mapu v pokoji a v místě můstku dokresluji klikyhák, jakože tam leží nebezpečí. Ze zdola se line smích jako vůně, ale mně nevonia.

Uběhne noc, před kterou se s Renou pohádáme. Ze tmy mi svítí vztekly nos. A jí ucho. Ale ráno je to stejné - a to je divné. Ani se na mě nepodívá. Já kroužím prstem po mapě.

-Kam bysme šli?

A Rena:

-Nikam.

Strýc čeká za stolem a v kuchyni se směje. Rozesměje Renu a to už je smích slzný plyn, jdu se nadýchnout za venkovní dveře. A rychle se ztrácím v parku. V Letohrádku lidé, prohlížejí si pseudoantické sloupky zakroucené u vršku.

Skupina lidí se otočila k renesančnímu nápisu, hmátnu si aspoň na sloupek, o který jsme tehdy byli s dívčičkou opření. Ten prach poznávám, je pořád ten samý, kousínek ho vezmu za nehet a běžím s ním jako s relikvií k domu.

-Pojedem domů, říkám Reně ve dveřích, protože ji vidím v kuchyni samotnou. Udiveně se podívá a zavrtí hlavou.

[3] -Pálí doma alkohol! prohlašuju do policejního okýnka, sepsali se mnou protokol, uběhlo několik hodin a se strýcem jsme se minuli ve dveřích. Strýček:

-Kde jseš? Zrovna jsem chtěl ohlásit, že ses ztratil.

Říkám jim:

-To je on!

Tak ho chňapli - a hned k prohlídce domu. Siréna kvičí jako prase.

Ve sklepeš asi samé pozitivní nálezy, protože policejní velitel občas uznale hvízdne. Rena stojící u dveří do sklepa a brečí, mně si vůbec nestačila všimnout. Protáhl jsem se po schodišti nahoru, házím do batohu věci. Na okně nalepené polední světlo na mě zírá velikým okem hodin na radnici. Dvanáct a čtyřicet dva minut - dělám na batohových stěnách boule z ponožek - čtyřicet čtyři, ručička žabkovitě poskočí.

Renin vzlyk za mnou letí chodbou jako výstřel, zasáhla mě do nohy a na útěku kulhám. Mizím v tmavých částech parku. Ženu se k Letohrádku, rozloučit se ještě znova s dívčičkou. Ve žlutém písku tam jako na dřevě leží osikový lístek, jakoby byl malovaný. Špičkou je natočený směrem za hluboké keře. Zve mě, jdu ještě tam a dorazím k můstku. Pomníček už čeká.

Na tomto hrozném místě

místě mír věčný byl

vepsán do Tvé tváře

Někdo se na mě dívá. Nevidím nikoho. Až teď mi to mrklo u nohy...
V suché trávě hlavička na fotoporcelánu, straší mě očima - dívčička.

Hvězdičkovými mezerami mezi listy vidím fialové nebe jak se po něm šíří
rudá skvrna, krev mi kápala na ruku, olíznu ji - chutná jako protlak. Pane
Ježíši, přijď! - prosím, ale pohyby nade mnou se rychle zastavují a není nic.
Ještě se Mu asi nechce, říkám si.
Jenom dělá znamení.

7

M
A
Š
T
A
L

HISTORIE: Historie této historie zní: V červenci 1995 jsem byl s Katkou
u tety v Lednici, s Katkou už podruhé, vedl jsem si tedy tehdy druhý básnický
sešítek, který si říkal Pták Dřevák, v něm na straně 33 poznámka:

„Přijede mladý pár za strýčkem a dohromady se dají strýček s dívenkou.
Trochu magického realismu.“

A na další straně zápis hovoru:

„-Tam je takovej hustej jetel, že se tam nedá absolutně jít, musí se jít až na
druhou stranu.

-To není jetel, to je vojtěška.

-To je vojtěška?“

Kdo myslí, že půvab tkví až u třetí odrážky, toho musím poučit, že krása je
souběžná už s druhou odrážkou a šel bych ještě dál: polovina první odrážky
stačí, aby to bylo *něco*. Na straně 38 je:

„Zde na tomto hrozném místě mír věčný byl vepsán do Tvé tváříčky. Zde 16.
8. 1965 utichl navždy tlukot Tvého drahého srdíčka, nikdy již více nebude nás
hladit Tvá malá, něžná ručička.“

Je to nápis na pomníčku, který je tam, kde upravený park už je volná
příroda, je to zvláštní velké prostranství mezi lesy a remízky, je na něm
několik *dřevěných* stromů, většinou uschlých. A na jednom konci můstek,
z nějž vede cesta do lesa, no a u toho ten pomníček.

ZVOLÁNÍ: Mě jebne!

DRAHÝ BARONE!: Děkuji za Tvé nadějné psaní, co chci napsat je toto: včera
jsem si po sobě četl ten mejl Tobě a říkal jsem si: KDO TO PSAL?, já se
takhle neznám. A když jsem dnes četl Tvůj dopis, uvědomil jsem si, že mám
stejný pocit, prostě si tenhle styl nedokážu spojit s Tebou, z čehož plyne, že
jsme v paradoxní situaci: my jsme orální přátelství, my jsme si nikdy nepsalí.
Velká možnost poznávat se jinak. Pozdravuj Maku Paťorkovou! (e-mail,
13.1.1999, 13:44)

JSEMBARONE!: „Protože se mi zalíbila komunikace v této podobě, s Tebou.“
- to mně taky, tak ještě napíšu třeba, že jak se mi zdál ten sen o tom
homosexuálním psychoanalytikovi, tak on mi mj. říkal, že v Opavě asi žádný
analytik nepůsobí, že ale jeden je v Loučkách u Hranic. Když jsem to psal
Petře Pavlišťkové, napadlo mě, jestli by se to nemělo číst s malým „l“ -

loučkách u Hranic. A tak jsem vyrazil. Bylo asi 23:30, šel jsem k Propasti a od ní poli až ke Kostelíčku. První hodina bloudění v lese byla silným zážitkem, cesta po poli taky, ale jinak. Ve tmě lesa se kolem mě několikrát přehnalo několik zvířat, běžela rychle a dusala. Prasata? Srnci? Fakt je, že se musela orientovat, protože se (narozdíl ode mě) nenapichovala na větve, alespoň myslím. (e-mail, 14.1.1999, odpoledne)

.....

Kakaduo / pův. Doktor & Dement

Diskrétní sezóna (96-98)

■ Petr Marek (Králíček) a Jiří J. K. Nebeský (Grošák) z Unarclub/ Divadlo Beruška založili roku 1992 undergroundovou dvojici **Doktor & Dement**. ■ Do roku 1994 spolu natočili šest alb. Po dvouleté pauze pokračovali a přibylo dalších šest, z nichž jsou také tyto písně. ■ Během práce na této kompilaci „nejlepší z...“ se přejmenovali na **Kakaduo**.

DISKRÉTNÍ SEZÓNA (96-98) obsahuje písně:

Zpátky dál (1)	Šlajzli (1)
Lepší je být cílevědomě správný (3)	Motovidlo lidskejch vztahů (4)
V horách (4)	Mistr Punk (3)
Rádio, rádio (3)	Exkluzivní rozhovor (3)
Šimpanz jediný (2)	Polemize (6)
U moře (4)	Argentina (6)
Poprvé dva lidé spolu (3)	Děšť (5)
Křížovkář a parta zlá? (1)	Tak to už nezvládnou (3)

z alb:

(1) Oran-Gutan (1997)	(4) Art Rock Free Jazzu (1998)
(2) Ostudio (1997)	(5) Vadný (Cvokhouse) (1998)
(3) Exkluzivní rozhovor (1997)	(6) Regoland (1998)

blíže informace: <http://members.tripod.com/unar>

k dostání na MC/CD: **Knihy Honzík**, Hranice & **Petr Marek**, Mlýnský příkop 1790, 753 01 Hranice

.....

DECENTRALIZACE: Kde a jak dochází k této decentralizaci, k myšlení strukturality struktury? Bylo by poněkud naivní spojovat tuto práci s nějakou událostí, naukou anebo autorským jménem. Neboť tento děj bezpochyby patří k totalitě té epochy, která je naší epochou: vždy již o sobě dával vědět a vždy již působil.

Jacques Derrida: Texty k dekonstrukci (1993)

PRAHA ERROR: Je tu (v počítači) možnost nazvat disk, dát mu jméno. Když jde o diskety, je to jednoduché, pořídil jsem si zatím Prahu a Katku, ostatní na pojmenování čekají. Jak se s nimi budu loučit? Praha error! Ale děsný úkol byl nazvat harddisk. Jediný! Napadlo mě to v tomhle pořadí: Bůh, Ježíš, Katka, Gádžo. Poslední se mi zdálo vhodné, ale nečeský počítač nezná čárky, háčky. Vybral jsem tedy Kakala, ale nemyslím, že to je definitivní. Kdybych jej mohl nazvat Gádžo, znamenalo by to asi Bílý jazykem Cikán(a). Romani džaniben! Milá gádži a milý gádžo, More by analogicky musel svůj disk nazvat Rom. Předzpěvem rasové tolerance* v USA bylo období černošně nalíčených bílých zpěváků (v restauracích pro bílé), což snad čeká i staříčkou ČR. A samozřejmě: v cikánském klubu by měl být cikánský zpěvák nalíčený na bílo (na česko). Jenomže v ČR ještě ani cikánské kluby nejsou. Motto zůstává: Proč je tak málo Romů ve třídách základních (středních i vysokých) škol?

9
M
A
Š
T
A
L

* „Zahlédl jsem v polospánku (asi před týdnem) vlakové nástupiště s označením cílové stanice: Tolerance. Týkalo se to Kateřiny a našeho vztahu.“
(Deník 67, s. 48, 30. ledna 1997)

REFRÉN: Jenom velké sny se dají žít!

ZJEVENÍ ANDEĚLA: Zjevení Anděla na statku Růžov u obce Kozinec, dne 15. září roku 1990, v den Památky Panny Marie Bolestné.

Já, Josef Kantorovský, nar. 1921 v obci Kozinec, dělník, nyní důchodce, stvrzuji svou veškerou ctí, že obsah tohoto listu je pravdivý, že nic není domyšleno, zveličeno, že vše je zapsáno podle mých nejlepších možností a schopností. Dne 15. září roku 1990 jsem jako vždycky zrána, v půl šesté, vyšel na dvůr, abych nabral ze studně vodu, pustil slepice a kachny a přinesl uhlí. Když jsem otevřel kurník, zůstal jsem stát v úžasu, neboť mezi slepicemi leželi dva psi, dvě prasata a množství koček pobíhalo mezi nimi. Na hřadách seděli různí ptáci, malí i velcí. Ze slámy, tam, kam jinak slepice snášení, vycházelo podivné světlo. Nebylo silné, bylo slabé a mělo hnědou barvu. Přesto to bylo světlo. Byl jsem v údivu, protože prasata ani psy už léta nedržím, ani koček tolik nemám. I kdyby, jak by se tolik zvířectva dostalo do zavřeného kurníku? Kudy by tam nalétalo tolik ptactva? Nevěděl jsem, co mám dělat, ale nebál jsem se, díval jsem se. Poznenáhlu to hnědé světlo zesilovalo a zvěř začala rychleji pobíhat, obzvlášť kočky. Ptáci rychleji poletovali. Začal jsem se už bát, pamatuji se, že jsem se třásl, když tu se nad dvorkem ozvalo: „Josefe, Josefe, slyšíš, Josefe, Josefe!“ Uviděl jsem Anděla, který stál ve dveřích do síně, které jsem nechal otevřené. Nemohl jsem úžasem ani promluvit, ani se pohnout, ani kleknout. Ten Anděl vypadal jako chlapec, byl hubený, měl dlouhé ruce a nohy, měl jen jedno křídlo, ale obrovské a všelijak složitě po těle poskládané. Kolem něj bylo všude to hnědé světlo a bylo i v něm, byl jako

poskládané. Kolem něj bylo všude to hnědé světlo a bylo i v něm, byl jako tomu světlu otevřený, ale ne na jednom místě, na třech. Víc jsem si nevšímal, poněvadž ke mně promluvil: „Josefe, Josefe, řekni svým doma a lidem ve vsi a i jiným lidem, žes mě viděl, a řekni lidem, aby byli spolu a nenechávali se. Řekni lidem, aby spolu mluvili a spolu se scházeli. Neboj se a řekni jim to, ode dneška jsi pod mou správou.“ Jak Anděl zmizel, nevím. Ptáci a prasata taky už v kurníku nebyli. Byl jsem v úžasu celý den, a pak ještě týden.

Píšu tedy tento list a všem poctivě vyprávím, co mi Anděl pověděl. Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Josef Kantorovský, Kozinec
(Souvislosti 1994, č. 1 (19), s. 103)

DEFINUJME: Definujeme umění jako kreativní aplikaci kvalitní teorie. Podle této definice je každá technika uměním.

G. a R. Blanckovi: Ego-psychologie: teorie a praxe (1992)

GYMNAZIÁLNÍ PŮLENÍ: Pozvánka v Hranickém týdnu mě 6. února dofoukla do Hudebního klubu Na Staré Střelnici, kde jsem s Jirkou N. (já = další Jirka N.), Markétou P. a později i další Markétou P. usedl ke kulatému stolku poblíž jeviště a rozhlížel se po tvářích gymnazistů „a dalších nekonfliktních povah“, což byl většinou pohled na beznadějně noumovské a sympatické (chlapecké) a příjemně nejisté a hezké (dívčí) tváře. Jezdcem na deskách byl pan Fanoš a pan Kotrla (za asistence kumpánů), jejich hudbyběh se občas s divácko-tanečním míjel, což mi ovšem vadilo málo.

Ze slibované dabingprojekce Bevrlyhils nebylo nic, bylo ovšem vystoupení taneční holčičí pětky Gizzy. Široké úsměvy pluly na hladině nacvičených rytmických pohybů a přelévaly se i na pobřeží sledujících diváků. Jedna dívka (Michelle Jackson) pak ještě vystoupila se sólovým hopsasá jako omluvenka za neBeverly.

Běh „muzikpouštěčů“ nadto doplnilo vystoupení DJ Párka, který mezi 22:30 a 23:00 představil sérii svých raphitů spojených textově motivem zvracení (což vrcholilo recitací textu Blivajs - Blú ájs). Velmi příjemné a ve všech směrech kompaktní Párkovo vystoupení bylo mou hlavní radostí večera. Jirka N. kritizoval dýdžejovu imič (složka textů v levé ruce) jako přesprlíšiš vtípnou, já ji považoval za uměřenou rovině „zdánlivé nejistoty hereckých kreací“.

A pak zase tanec, tanec, tanec, áááá...

Hranický týden 5, 1999, č. 6, 12. února, s. 5

NÁZEV SKUPINY: Megaděd

PRAHA 1997: Téma čísla je Praha, aniž jsem to ještě před chvílí věděl. Tady je start textu, který dále nedoběhl, jen báseň V tramvaji (vznikla 11. února 1997) prodlužuje pohyb písmenkových nohou o něco dál:

TEXT: Pojd'te se mnou, chci napsat TEXT, což je slovo ze slova tkaní vzaté - chtěl bych ho utkat, věnovat Praze a promluvit o jednom (necelém) týdnu, který jsem tam zažil. Je to děj bez konce i bez začátku, příběh prostředek. Čilišnek prostředek k radosti, kterou mám z tohoto textu. Všichni hrdinové jsou známí, buď osobně nebo jen tak obecně, protože na světě jsou stejní lidé a stejné situace. Všechno mluví o všem. Oblíbil jsem si tohle rčeníčko právě v únorové Praze roku 1997. Takže jedeme.

Psychoanalýza není vůbec taková, jak jsem si myslel. To je bod první, zcela zásadní. Šulácké klišione brává psychoanalýzu do hry, aby byla pikanterია nova. Kateřina mluví: „mně otrávil psychoanalýzu jeden o mé srdce uchazeč“. Nebyl jsem to já. Už vás vtahuju do svého příběhu. Psychoanalýza je dobrý parfém do společnosti. Sexuální konec každého snu, přeroku atd. kouzlí erotické dusno. I pro vás? No to snad ne! Seznamte se s psychoanalýzou víc. Jde o jiné věci. /// Uznávám, že jako úvod je to blbě.

Praha, město na konci století; hvězdy jdou ven z domku na větvi, je to dráha - strom železnice. Konec větve je konec tohoto století, tam brzdím. Praha se mi otvírá, je večer, jak už hvězdy říkají. Cestu jsem strávil s Jirkou Nezhybou, který mi zakazoval zpívat „čuču“, že mu to strašně sprostě zní, měl jsem to ale na jazyku. Tak skoro ve znamení tance čača běžel začátek mé cesty do Prahy.

Mohl jsem ale vystoupit v Pardubicích, odkud bych se celkem rychle dokázal dostat do Hradce Králové a našel bych tam Petru Janákovou. To byla jedna možnost. Druhá: že ona je v Praze, takže ji najdu tam. Vůbec jsem se nevypravitel za ní, ale postupem cesty se mi na „plátno“ vědomí propíjel její obraz. Ještě v Pardubicích nebyl dost jasný, takže jsem si nebyl jistý, jestli to nemá znamenat Petru Pavlišťkovou. Za Kolínem už byla kresba jasná. V přirovnání s plátnem se naskytá lákání - obraz Janákové, jak tiskne obličej do ručníku*, který je pro froté duši pojmenováním pěkným.

Praha jaro / jako květ se otvírají tramvajové dveře. Večerem, který je symbol chladu, schoulený v červeném sedadle sjíždím k Větrníku. Tramvaj předznamenává situaci, která se naskytne o dva dni dál na Malé Straně. Pokuta dvě stě korun. Dostávám já i Janáková. Je to sblížující pokuta.

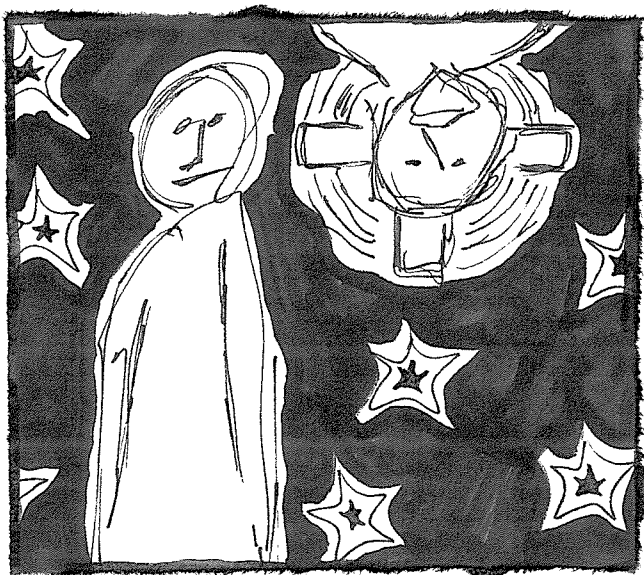
Ovšem ještě dnes: Několik desítek hodin, které jsou vesměs přebytočné, jsem v nich smutný, ale směju se. Důležitý moment je jenom, když Nezhyba zavolal Janákové. A ona je přítomná. Ať přijde. Takže ten moment je přesně ten, když ona vchází do dveří. Rok jsme se neviděli a teď se vidíme, ani se na sebe ale nekoukáme. Je to zvláštně prázdné setkání.

* Málo čitelná narážka na Turínské plátno.

V TRAMVAJI

Stromy stromy pomády
Leští pražskou tramvaj
Snažím se dívat na slunce
Ale vlasy
Ti vidím být učesané
Za ucho dané
Moje vlasy jiný příběh
Rozkošně vyprávět pomalu

Dívenko jsi to ty?
Tohle ty?
No padám!
Tady v srdci mi
Jsi antipól
Do koho jsem to byl zamilovaný?
Do tebe ne
Čili do nikoho
Když souhlasí adresa i jméno
A když do ničeho
Tak jsem asi toužil po vznešených věcech
Které jsou ve skrytosti.

POZOROVÁNÍ ZVONKŮ: Zvonci u nás na zahrádce v tujce každým rokem hnízdí. Letos také. Zvonek vypadá ve velikosti vrabce. Sameček je zeleno-žluto-šedý a samička šedozelená. Létají do našeho krmítka, protože dědeček jim sype výživná zrníčky pro jejich zdraví. Mají tenké nohy, ale tlustý zobák. Když mají mladé shánějí co se dá. Jsou to moc roztomilí ptáčci, proto se na ně rádi díváme. Však hnízdečko si vždy dobře schovají. Hnízdo mají ve výšce 2-3 metry od země. V hnízdě mají 4-5 vajec.

Eva Ličmanová: Příroda na jaře / Hranice, 26.-27. 4. 1984

13

M

A

Š

T

A

L

PRAHA 1999: Téma pokračuje. Básní V tramvaji jsem zachycoval něco, pro co jsem později objevil v psychoanalytické terminologii pojem projekce. Říkám tomu zamilovaná projekce, ale lepší by bylo projektivní zamilovanost. Takže: v lednu 1999 jsem znovu navštívil Prahu*, abych hlídal svou nemocnou neteř Kristýnku. Směna končila s příchodem mé sestry z práce. Podvečery jsem trávil u Jirky Nezhyby a Markéty Paťorkové (a jejího bratra Hynka), jeden s Ivou Strakovou. V Čajovně u Dobrého čajovníka („já mám rád čajovny / tam parfémy mi za čaje nalejvaj“) s trpkým šálkem jsem s Ivou si pěkně povídal. A jistě: o projekcích, o nichž je také následující báseň Mladý muž, který zavírá oči (z 29. ledna 1999).

* A do souboru PROJEKCE.DOC jsem si napsal „vztah k Praze je opravdu komplex“ - šel jsem Václavským (Václavovým) náměstím od Kanzelsbergerovy novoknižní velkoobchodní knihovny ku Koni se svatým Václavem (který vzdor tomu, že z legend odvozujeme, že byl málo bojovný, protože mírumilovný, musí na náměstí šaškovat ve zbroji coby válečník), kde jsem se měl setkat (a setkal) s Ivou Strakovou a celou cestu jsem se ubezpečoval, že náměstí je celkem malé a nepěkné... Taky projekce.

MLADÝ MUŽ, KTERÝ ZAVÍRÁ OČI / Dík Ivě S.

Pane Ježíši Kriste: cestuji

Já se klonuji

V autobuse 205 potkávám

Autobus 205 který se vrací

Jsem i v něm

Rozkrojen

Úsměvem

Leží a spí – mravenec Vesmír

Jsem tedy tady jsem tedy tam

Ulpívám

Odkvétám

Na co tak pořád myslím?
 Na co vzpomínám?
 Na vystřihovánky = umělohmotné pusu
 Panáčků ze žhavého a kouzelného lega?
 (Jsou věci k nimž se pořád vracím jen drahé maličkosti?)
 Nebo dech živých věcí boží tep
 Kouzelné pusu v papírovém světě?
 (Nebo skutečně drahé velikosti?)

Otevřel jsem Ohni
 Ohni pojď a spal všechno co mám
 Leť závaží minulosti
 Jsi jenom pytlík písku!
 Mě už nepodvedeš!
 Vodo Bečvo odnes toho papírového mladého muže
 Který zavírá oči
 Který jsem já.

SEN: Jediný pražský sen byl předspánková představa, kterou jsem si dovolil nazvat Rozložený mozek.

ROZLOŽENÝ MOZEK: Ležím v obýváku, stejně jako v reálu, a ve vedlejší místnosti Markéta Paťorková sleduje můj mozek tak, jakoby byl rozmotané vřeteno, tedy vlastně jakoby měl formu srdečních grafů kardiografů. Říká si pro sebe: teď se mu zpomaluje tep, motorické schopnosti ochabují, aktivizuje se...

A já si vedle říkám: já, neměla by si to prohlížet v nějakém sterilním prostředí, vždyť se mi do *toho* práší!

KONCERT: Jeskynní mužik drží v ruce náš osud. (Jiří Nezhyba)

JAK CHRÁNÍM BOHA: Kdo zná tuhle situaci? V TV / kině film a v něm nějaká (obrazová) citace z některého Evangelia nebo něco podobného, a já jsem ve střehu. Zkoumám jak přesně a oprávněně se cituje. Jak mohl Martin Skorsese udělat Poslední pokušení Krista*?

Já jsem hodný, skutečný křesťan, který chrání svého Boha. Jenže v Bibli není myslím ani slovo o tom, že Bůh po mně chce, abych Ho chránil. On chrání mě, ne já Jeho. Ať nechám Boha být skutečným Bohem, ať si dělá co chce, ať Mu v tom nebráním ani v „dobré víře“. Je jenom na Něm, koho a jak osloví, koho přivede k víře a koho ne.

Plánovat, že kamaráda pozvu zrovna na nedělní ranní mši, protože se tam zpívá a je tam dost lidí, to je u Boha určitě velice směšné a nesvědčí to rozhodně o mé vyspělosti, potřeba je modlit se.

Moje snaha chránit Boha pramení z nesvobody před světem. Bůh je jenom můj, nikdo jiný než křesťan o Něm nesmí mluvit. Vzato šířeji - stydím se za Boha, On je moje omezení, protože kdyby ne, byl bych vůči světu svobodný. Že jsem uvěřil Bohu resp. celému systému dogmat považuju za svou zásluhu, tedy za cenu, kterou jsem *museli* zaplatit za víru. Ale teď už je *moje*! A Bůh mě v takovémhle omylu nechá někdy po celá léta.

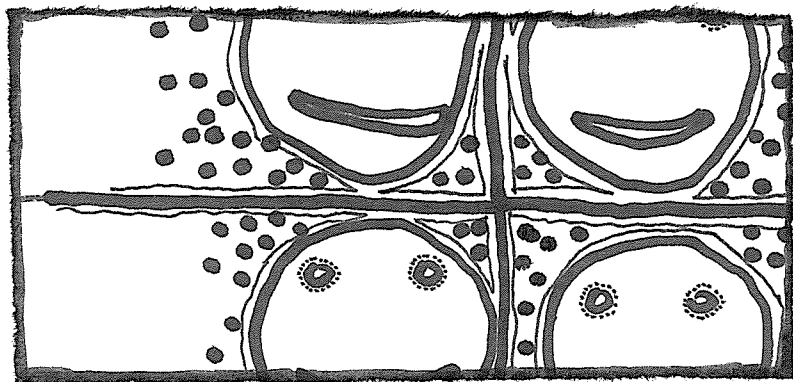
Musím si přeci uvědomit, že jsem sice narozený „z vody a z Ducha“, jsem Boží syn atd., ale ve vztahu k Jeho velikosti jsem ve stejné situaci jako „nevěřící“, ani já neznám boží plány, nevím nic. I já jsem stále znovu překvapený, že modlitba funguje, že mi Bůh pomáhá. I já pořád *hledám* Boha.

Zaměřuju vlastní poznání (nebo to co za něj považuji) za celé poznání. Boží nesmírnost je zredukována na symboly (dogmata), a co je překračuje, považují za nebezpečné. Je potřeba zbavit se strachu, který je většinou dílem mého minizázemí teoretického i praktického.

* Letos je film vložen do Projektu 100, který „z neznámých důvodů (komerční tah?) přímo vyhledává tzv. skandální filmy“ (píše Petr Marek).

POZOROVÁNÍ VOSÍKŮ: Časné na jaře vidíme v naší přírodě vylétat vosíky. Často si je pleteme s vosami, poněvadž jsou si hodně podobní. Vosík létá po květech a po rostlinách, ale také po kamenech, zídkách a skalkách. Jeho tělo je štíhlé jako vosi, proto lidé se jich bojí. Však, vosíci jsou neškodní. Zadní nožičky při letu jim visí dolů. Jsou asi dva centimetry dlouzí. Mají také křídélka. Přední nožky mají kratší než zadní a jsou také pruhovány.

Eva Ličmanová: Příroda na jaře / Hranice, 26.-27. 4. 1984

VÁŽENÁ PANÍ PERUTKOVÁ, chci se s Vámi též podělit o své zkušenosti. Zdejší policejní informátor, Karel Šimon, z Milenova č. 7, na mne šel Kriminální službu, od roku 1992 podnes.

Dne 15. listopadu 1997 jsem se vracel domů z nákupu, kolem deváté hodiny. Právě z mého dvora vycházel informátor. Psík hned na něj začal dorážet, tento do něj kopal a pochroumal mu levou pracku. Při tom na mne křičel, že budu platit pokutu a že mne dá zavřít.

Už 17. listopadu 1997 jsem si všiml, že stále za mnou jezdí auta s ostravskou poznávací značkou. Krajská kriminálka, úplně jsem se vyděsil! Právě v té době se ztratilo devět kanárů paní Havlové. Kuřeti bych neublížil, ale toho modrého ptáka, bych zařezal hned.

Pak už jsem si na pátrače zvykl a teď na ně mávám, že jedu do prdele na věž. Pochopil jsem, že za tím zase vězí ten informátor. Co to jen bylo u mne, za těch pět let, tajných domovních prohlídek! Nejčastěji jsem byl hranickými policisty zadržován při nabírání minerálky v Teplicích n/Bečvou. Vždycky mnohознаčně mluvili, že jsem důvodně podezřelý a nakonec mi pořezali nákupní tašku. A já vím, ze zdroje, který nechce být jmenován, že mne stále udávají Karel Šimon a Zdena Zlámalová, z Milenova.

S pozdravem: Jaromír Ondračka

invalidní důchodce

Milenov 47

753 61 Hranice 4

P. S. O gestapáckém jednání tajemníka Městského úřadu ve Lhotě, Vám napíši zase jindy.

PROJEKCE.DOC: (...) muži - musím se srovnávat tj. dokazovat si jejich méněcennost, na tatínkovi si vážím defakto ženských vlastností dívky - srovnávání odpadá, rozměr sexuální nastupuje (hezká dívka je chytřejší!), vlastně je vůbec neznám, pracuje projekce, která mi umožňuje zažívat něco silného, skoro se chce říct, že umožňuje žít (život) - objekt je znehodnocen (tedy i vnitřek je znehodnocen!), čili není reálný život, který se dostavuje jen prostřednictvím (jen zamilované?) projekce. Je to docela šílené. Ten silný zážitek „zamilovanosti“ se pak spojuje s minulostí a protože je tak silný, vyžaduje legendární zpracování (od toho by bylo dobré ustoupit nejdřív – povyprávět ten příběh jinak)

Já dělám *všechno*, všechno ale pro sebe. (...)

IVA STRAKOVÁ: Chtěl bys mít každou dívku milenkou?

JÁ: Ano, ale nesexuální... (ne sexuální)

Intelektuální prostituce!

vztah k Praze je opravdu komplex

K Markétě Paťorkové: přestat slizit, přestat dělat spojence lidí, když jde o všechny, všichni stvoření Bohem, haleluja! (...)

PŘESLADKÁ HUDBA: Boëthiova koncepce kosmické proporčnosti bude mít ještě větší úspěch. V ní se s pojmem *světská hudba* vrací především pythagorejská teorie harmonie sfér. Jedná se o hudební stupnici vyvolanou sedmi planetami, o níž se zmiňuje již Pýthagorás. Planety se otáčejí kolem nehybné Země a vydávají tón tím vyšší, čím jsou od ní vzdálenější a čím je tudíž jejich pohyb rychlejší. Z tohoto celku se pak line přesladrká hudba, kterou my vinou neschopnosti našich smyslů nevnímáme, tak jako necítíme pachy, které naopak cítí psi - abychom použili pozdějšího a nepřiliš šťastného přirovnání Jeronýma Moravského.

(...) Pokud někteří renesanční astronomové dospějí k podezření, že Země se pohybuje, právě díky domněnce, že vzhledem k požadavkům stupnice by Země měla vydávat osmý tón, pak opravdu nelze pochybovat o tom, že cesty, jimiž se ubírá věda, jsou skutečně nevyzpytatelné.

Umberto Eco: Umění a krása ve středověké estetice (1998)

PARAFRÁZE: Pachy cítí psy.

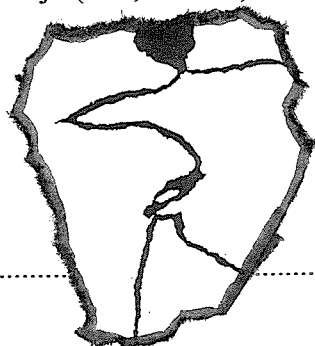
17

M
A
Š
T
A
L

Nakladatelství Unarclub nabízí prvosbírky z edice Kamuflon

1. Roman Bortel: Něco za něco (1994)
2. 063423350: Ryba smrdí od hlavy, básně z let 1984-1994 (1994)
3. Blanka Kolková: Divadýlko loutkový (1995)
4. Zdeněk Eliáš: V pseudorytmoběhu (1995)
5. Petr Kantor: Proč? (1995)
6. Martin Krčma: Chuť zblázněných nálad (1995)
7. Olga Jiříčková: Sežeretěto (1996)
8. Zuzana Orlová: Máš propíchnuté oči, kdopak ti to udělal, jen dva rezavé dráty na mě čumí a krev smíchaná s líčidly ti stéká po tvářích (1998)
9. Michal Oliva: Lavička v rohu pokoje (Vše, co chci) (1999)

Nakladatelství Unarclub
Hviezdoslavova 18
CZ - 753 01 Hranice

GLOSÁK: Čtenář, co sprostá slova nemá rád ať prosím promine, povím příhodu: stojím před poštou, je odpoledne, ulicí kráčí opilý muž a vykřikuje něco nádherného: „Pivo, kořalku, čúčo! Dva tisíce v prdeli! Ale jsem frajer! Investuju! ...mám hovno!“ To se stalo ve středu a já podél Veličky šel domů, když tu ze mě vypadl námět na refrén: „Jenom velké sny se dají žít!“ Myslím, že ty dvě věci mají hlubší mezipojitost.

Hranický týden 5, 1999, č. 4, 29. ledna, s. 3

MARKÉTA PAŤORKOVÁ: zdravotní sestra - sestřička, bratr Hynek jí říká Market, ona jemu Gigi resp. Gigoš. To zní jako od slova Gigant, ale prý je to od Hynek.

NAZDAR STUDENTE!: Ani jsi se nenadál a tvoje středoškolské období končí. S touto změnou na tebe čeká spousta nových věcí. Je před tebou maturita a přijímací zkoušky na vysokou školu. Doufáme, že obojí hravě zvládneš a držíme ti palce.

Po přijetí na vysokou školu je před tebou několik důležitých událostí, bez nichž si studium lze jen stěží představit. Atmosféra přednášek, bujarý studentský život, semestrální práce, zkoušky a v neposlední řadě chmelová brigáda. Po roce 1989 sice chmel není povinný, ale přesto každým rokem v polovině srpna vyjíždí desetitisíce studentů do chmelařských oblastí na pomoc našim zemědělcům.

K tomu je vede několik důvodů. Chmelová brigáda se stala tradicí. Mezi studenty je populární, protože stráví konec prázdnin s prima partou, která se vždy sejde. Mají možnost si po splnění pracovních povinností plně užívat. To své si nalezne každý. Sport, video, koncerty, diskotéky, poslechové diskotéky, bečka, hospoda, postel, noviny a jiné možnosti. A na konci sklizně na všechny čeká pěkná sumička odměny. Díky těmto penězům studenti mají příspěvek ke krytí nákladů spojených se studiem a tyto náklady bohužel v příštích letech hodně vzrostou. Nebo si můžou něco koupit, udělat si řidičák, využít je příští léto k cestování, zkrátka možnosti je nepřeberně. Pokud máš i ty zájem, není žádný problém abys jel tento rok na sklizeň taky.

z doplňků k souboru S. M. Diviaka Čínské variace (rkp.)

ÚRYVEK: V 17 h přijela Jitka a já jel k Nezhybům tj. vlastně Paťorkům a Nezhybovi. Našel jsem to. Byl jsem tam do půl 22. Ze začátku to vypadalo bledě. (Deník 72, s. 8, 25. 1. 1999)

TEXT: Skenovanej vlkodlak...

HOKEJ: Kmotřička Smrtka, Germánův Kosák / Kositel (Sensemann) se z dálky podobá Hokejistce. Puk je moje hlava v kluzkém světě.

INZERÁT: Hledám ženu se srdcem chlapa. Jsem kluk s duší holky, žijící na vesnici v Beskydech, bez vlastního zázemí, romantik, snílek, silně submisivní, sebevědomý, tichý, poddajný, přemýšlivý, sympatický. Můj sen - celý život se držet za ruku, líbat, dotýkat a hladit se. Nebojme a nestyďme se, plňme si své sny. Já - vztah k domácím pracem, ty - žena, hlava rodiny. (zn. 72/1)

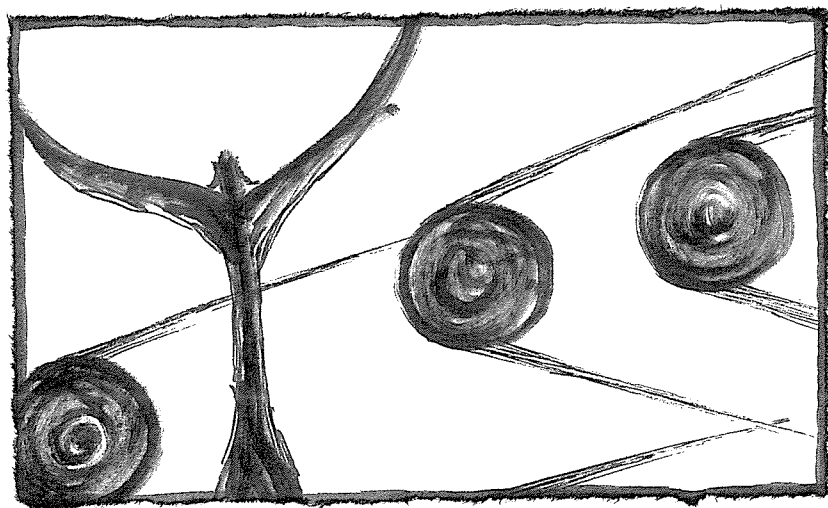
ZDENĚK ELIÁŠ: V PSEUDORYTMOBĚHU: Básník Zdeněk Eliáš je zatím nejnadějnější tváří, která vzešla z hranického gymnázia. Jeho právě vyšlá sbírka V pseudorytmoběhu potvrzuje můj názor na vydávání tohoto druhu poezie; lépe později než dříve.

Začínající autor docela dobře zvládl volný verš, i když v některých pasážích působí dosti těžkopádně a čtenáři mohou mít problémy při četbě. S tím souvisí i rytmus jednotlivých básní, jelikož je velmi obtížné strefit se tak, jak si to básník při psaní představoval. Při listování sbírkou vás jistě zaujmou i různé délky básní, avšak to není vůbec na škodu, spíše to přispívá k rychlému plynutí sbírky.

Jednotlivé okamžiky (celkem je jich jednadvacet) mají různou a přitom stejnou náladu. Zachycení zanedbatelné části času vznášející se na křídlech vzdušného oparu, tak by mohla znít všeobecná charakteristika. Témata oscilují mezi abstraktností a konkrétností všedního dne zobrazují život a dojmy kluka pobývajícího na maloměstě.

Uvolněte se a v pseudorytmoběhu se ponořte do rozkrývající se duše mladého člověka.

Pavel Doušek (Hranické noviny 2, 1995, č. 23, 9.-15. června, s. 4)

VESELÍ / 28. prosince 1991

Hrabeš listí

Padající do žil

Za mramorem

I lvem

Spadni s ním!

Do světa pocitů

A jemných náznaků

Tam kde každá

Myšlenka zní:

Nebudu vnímat

Vedle tebe

Nejasnosti

Stesky

Podzim

Který svým odchodem

Předznamená zimu

Ty zřejmě mezitím

Co já se budu

Učit odpouštět

Uvidíš jedinou

Šťastnou hvězdu

Tohoto století

Mám zvláštní strach

Že prožíváme něco naposled.

..... pozvánka

Jiří J. K. Nebeský | NEGATIVNÍ POEZIE A LUBOR KASAL

„K čemu křik, že všechno je k ničemu - není to volání k obrácení (jak snad bývá rádo interpretováno), spíš k sebevraždě. A pozor! Jak moc jsou problémy v takové poezii především problémy lidstva a jen málo člověka! Všechno je vysunuto do abstraktních oblastí starostí o mediální problémy. Trápím se utrpením dětí za války ve Vietnamu, ale je to skutečně moje starost?“

literární měsíčník HOST / roč. 14, 1998, č. 7

název Maštal / řada 2, číslo 1, v dubnu 1999 po narození Ježíše Krista
v Hranicích a Opavě vydal Jiří J. K. Nebeský v Nakladatelství Unarclub,
adresa Hvězdoslavova 18, CZ - 753 01 Hranice, e-mail grosak@post.cz